

Pospolu

(Já vím, že začínám úplně stejnými slovy jako minule, když ale ono to snad ani jinak nejde.)

Čím jsem starší, tím víc se u mě objevuje potřeba trávit čas v ženské společnosti. A čím víc mám strojů na šití, tím víc toužím po ručním šití a prošívání. Nejspíš se ve mně probouzí nějaká pradávna a dlouho ukrytá vzpomínka na doby, kdy byl ženský a mužský svět po většinu dne oddělen a kdy ženy žily v pospolitosti, kterou už dnes najdeme snad jen v klášterech.

Pravda, není to poprvé, co se u mě tato potřeba objevila. Už v dětství jsem, zřejmě pod dojmem četby Hanýžky a Martínka, nebo snad Babičky Boženy Němcové, nutila babičku mečovou, abychom při světle petrolejky draly u ní v kuchyni peří a ona aby mi při tom vyprávěla o tom, jaké to bylo, když byla ještě malá. Ale nebylo to tak úplně ono, protože nás žen bylo kolem stolu přece jen málo.

Dnes chodívám jednou za měsíc na patchworkový klub. Je to výhradně dámská záležitost. Sice se tam jednou dvakrát objevil nějaký muž, kterému ženská společnost evidentně dělala dobře; snad právě proto, že bylo zjevné, že v citové oblasti preferuje muže. Ale marná sláva, byl to muž, a tudíž vetřelec, a i když jsme se k němu všechny chovaly vlídně, zřejmě to vycítil, takže se už příště nedostavil.

Na klubu většinou hovoříme, plánujeme a organizujeme, protože prostor, ve kterém se scházíme, je příliš malý na to, abychom tam šily. Ale jednou jsme navlékaly šňůrky do batůžků pro africké školáky a jindy zase jsem došivala obrázek nebo začišťovala lemy na quiltu. A právě ta drobná ruční práce v ženské společnosti je, jak jsem časem zjistila, něco nesmírně uklidňujícího. Něco, co mi přináší radost a pocit bezpečí.

Je to pro mě rozhodně zvláštní zjištění, protože jsem celý život dávala přednost mužské společnosti v rámci svých koníčků i v práci. Do ženského světa jsem vlastně víc pronikla až před lety v rámci Zvířetníku. Nejedná se pochopitelně o svět růžových barbín, kde je životní tragédií zlomený nehet na malíčku, ale o svět opravdové ženskosti, lásky ke zvířatům i lidem. Svět, kde se počítá se zvířecími chlupy na sedačce i na svetru, škrábanci na nábytku a otisky

psí tlapky na kalhotách. Svět, kde se nikdo moc nestará o to, co kdo má, ale sakra se dokáže postarat, když zjistí, že něco nemáš a potřebuješ to.

Svět šicích bab je podobný. Ono je v podstatě jedno, jestli máš na oblečení chlupy nebo nitě, ostatně většina patchworkářek se může pochlubit obojím.

Ještě jsem nepřišla na to, jestli to je věkem, nebo tím, jaké ty ženské jsou, ale dělá mi dobře být s nimi občas pospolu. A líbí se mi ještě víc, když pospolu něco ručně děláme, jako to je třeba na různých šicích kurzech. Najednou si uvědomuju, jaká je v nás ženách síla. A že jsme všechny sestry. Dokonce se mi občas i zdá, že dovedu pochopit, jak kdysi dávno u nás a v jiných kulturách dodnes, spolu mohou dobře vycházet různé manželky jednoho muže. Nakonec proč ne, jsme jedné krve, zatímco mužský... no, při vší úctě je právě jenom mužský. Tedy jiný druh. Zajímavý, někdy okouzlující, někdy potřebný, někdy přitažlivý a inspirující, ale vždy pocházející z jiného světa.

Se vznikem průmyslové a moderní společnosti ženy i muži opustili své skupiny a začali více žít v párech, i když stále ještě zůstávalo silné ženské společenství v rámci širší a několikagenerační rodiny. Ale i to už je většinou dávnou minulostí.

Někdy si říkám, že je to velká škoda. Protože jsme na to každá sama. Ženy, se kterými jsme konfrontovány prostřednictvím médií, jsou modelky upravené ve photoshopu, nebo úspěšné manažerky, které zvládají úplně všechno. Ale nepotřebovaly bychom spíš snad vidět, že naše vrstevnice mají úplně stejný počet vrásek a stejné starosti s dětmi a vnoučaty, jaké máme i my samy? Možná bychom byly lépe připraveny na to, jak mládí i stáří může bolet, a možná bychom s ním uměly lépe zacházet.

Naštěstí ale není tak zle, naštěstí ženské dnes dokážou spolu slézat hory, jezdit do lázní, hrát divadlo, šít, dělat keramiku, organizovat charitativní akce i mejdany a pořádat spoustu dalších aktivit pro sebe i druhé.

Dělají toho tolik společně, až se mi zdá, že onu potřebu být pospolu nemám zdaleka jen já sama. A to je moc dobře. Alespoň pro mě ano.

Vyšlo na Zvířetníku, 22. 11. 2016

http://neviditelnypes.lidovky.cz/105-plus-pospolu-0ge-/p_zviretnik.aspx?c=A161120_210345_p_zviretnik_kosa

{fshare}